

“கொடுத்தலே மிகுந்த சிலாக்கியம்”

தொடக்ககால சபையார் வியப்புக்குரிய அமைப்பாக இருந்தனர். அவர்கள் இன்றைய நாட்களில் பெரும்பான்மையான மக்கள் செய்வதற்கு மிகக்கடினமானதாகக் காணுகிற சிலவற்றைச் செய்தனர் - அது நடபடிகள் புத்தகத்தில் இருமுறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாக நாம் காணும் தனிச்சிறப்பான செயலாக உள்ளது.

விசுவாசிகளெல்லாரும் ஒருமித்திருந்து, சகலத்தையும் பொதுவாய் வைத்து அநுபவித்தார்கள். காணியாட்சிகளையும் ஆஸ்திகளையும் விற்று, ஒவ்வொருவனுக்கும் தேவையானதற்குத்தக்கதாக அவைகளில் எல்லாருக்கும் பகிர்ந்துகொடுத்தார்கள் (நடபடிகள் 2:44, 45).

நிலங்களையும் வீடுகளையும் உடையவர்கள் அவைகளை விற்று, விற்கப்பட்டவைகளின் கிரயத்தைக் கொண்டுவந்து, அப்போஸ்தலருடைய பாதத்திலே வைத்தார்கள். அவனவனுக்குத் தேவையானதற்குத்தக்கதாய்ப் பகிர்ந்துகொடுக்கப்பட்டது; அவர்களில் ஒருவனுக்கும் ஒன்றும் குறைவாயிருந்ததில்லை.

சீப்புருத்தீவானும் லேவியனும் அப்போஸ்தலராலே ஆறுதலின் மகன் என்று அர்த்தங்கொள்ளும் பர்னபா என்னும் மறுபேர் பெற்றவனுமாகிய யோசே என்பவன், தனக்கு உண்டாயிருந்த நிலத்தை விற்று, அதின் கிரயத்தைக் கொண்டுவந்து, அப்போஸ்தலருடைய பாதத்திலே வைத்தான் (நடபடிகள் 4:34-37).

இந்தத் தாராளமான கொடைகள் முதல்-நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவர்களின் மத்தியில் தனிமைப்பட்ட விஷயங்களாக இருந்ததில்லை. சபையானது யூதேயாவுக்கு அப்பால் பரவியபோது, வடக்கில் சுமார் முந்நாறு மைல்கள் (480 கிலோ மீட்டர்கள்) தொலைவில் சீரியாவின் அந்தியோகியா என்ற நகரத்தில் ஒரு சபை நடப்பட்டது. அகபு என்ற தீர்க்கதரிசி எருசலேமில் இருந்து அந்தியோகியாவுக்குப் பயணமாகி மாபெரும் பஞ்சம் வரவிருந்ததை அறிவித்தார். கிலவுதியு ராயன் காலத்தில் உலகம் முழுவதிலும் பஞ்சம் ஒன்று வந்தது (நடபடிகள் 11:27, 28). யூதேயாவைப் போலவே, அந்தியோகியாவும் பாதிக்கப்பட்டது; ஆனால் அந்தியோகியாவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் “அவரவர் தங்கள் தங்கள் திராணிக்குத் தக்கதாக யூதேயாவில் குடியிருக்கிற சகோதரருக்கு உதவியாகப் பணஞ் சேகரித்து

அனுப்ப வேண்டுமென்று தீர்மானம்பண்ணினார்கள். அப்படியே அவர்கள் சேகரித்து, பர்னபா, சவுல் என்பவர்களுடைய கையிலே கொடுத்து, மூப்பரிடத்திற்கு அனுப்பினார்கள்” (நடபடிகள் 11:29, 30).

சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, பவுல் பலஸ்தீனத்தில் இருந்த யூதக்கிறிஸ்தவர்களின் தேவைகளுக்குப் பங்களிக்கும்படி மக்கெதோனியா, அகாயா, மற்றும் கலாத்தியாவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களை ஊக்கப்படுத்தினார். அவர் வரும்போது பணஞ்சேர்க்குதல் இராதபடிக்கு, வாரத்தின் முதல் நாளிலே அவர்கள் தங்கள் பங்களிப்புகளைச் சேர்த்துவைக்கும்படி அவர்களிடத்தில் அவர் கேட்டுக்கொண்டார் (1 கொரிந்தியர் 16:1, 2).

ஆராதனை என்ற வகையிலான கொடுத்தல்

வாரந்தோறும் காணிக்கை கொடுத்தல் என்பது தேவனுக்கு ஆராதனை செய்வதன் வெளிப்பாடாக உள்ளது என்று நினைப்பதற்கு வேதாகம ரீதியான அடிப்படை ஏதேனும் உள்ளதா? பவுல், கொரிந்து நகரில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள், ஆராதிக்கக் கூடிவரும் நாளான வாரத்தின் முதல்நாளில் பணம் சேகரிக்கும்படி அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். அவர்களுக்கு அவர் பணம் சேர்க்குதலுக்கு மிகவும் வசதியான நேரம் பற்றி மட்டும் ஆலோசனை கூறினாரா? இந்தக் கொடுத்தலானது அவர்களின் ஆராதனையில் ஒரு பாகமாகக் கருதப்பட்டதா, அல்லது இது அவர்கள் தேவனை ஆராதித்தல் என்ற விஷயத்துடன் தொடர்பற்ற செயல்முறையாக இருந்ததா?

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அளிப்பதில், ஆன்டி T. ரிட்சி என்பவர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

நம்மில் பலர் ஆராதனையில் பல “விஷயங்கள்” உள்ளன என்று கூறப்படும் உபதேசத்தைக் கேட்டிருக்கிறோம் என்பதில் சந்தேகம் எதுவும் இல்லை, “சேர்த்து வைக்கக்கடவன்” என்பதும் அவற்றில் ஒன்றாக உள்ளது. ஆகையால், கொடுத்தல் என்பது அந்தப் பட்டியலைச் சார்ந்தது என்ற இயந்திரத்தனமான முடிவை நாம் அடைகிறோம், ஆனால் சபையானது தனது ஊழியத்தைச் செய்வதற்குப் பணம் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பின் விளக்கம் எதைப்பற்றியும் நாம் ஒருக்காலும் அதிகமாக நினைப்பதில்லை, மற்றும் இவ்விதமாக உதவி செய்தல் என்பது நமது பொறுப்பாக உள்ளது. ...

அவர் பிற்பாடு பின்வருமாறு கேட்டார்:

ஆனால் நாம் கொடுத்தல் என்பது வணங்குதல் மற்றும் தேவனைத் தொழுதுகொள்ளுதலின் மனச்சாட்சிப்படியான செயலாய் இருப்பதற்கு, நமது எண்ணங்களைத் துரிதப்படுத்தி [கூர்மையாக்கி] மேல்நோக்கிக் காட்டக் கூடாதா என்ன? ¹

இந்தக் கேள்விக்கு வேதாகமரீதியாகப் பதில் அளிக்க, பவுல் வந்திருந்த பின்னணியான கிறிஸ்தவத்தினுடைய எபிரெய வேர்களைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திப்போம். தேவனுக்குக் கொடுத்தல் என்பது வேதாகமத்தில்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இரண்டாவது செயல்துடிப்புள்ள பதில்செயலாக உள்ளது (ஆதியாகமம் 4:3-5). கீழ்ப்படிதல் என்பது முதலாவதாக இருந்தது (ஆதியாகமம் 2:16, 17). ஆதாமும், ஏவாளும் நன்மை தீமை அறியும் மரத்தின் கனியை உண்ணக்கூடாது என்று தேவன் கட்டளையிட்டிருந்தார். காணிக்கைகளுக்குரிய தேவனுடைய அறிவுறுத்துதல் ஆதியாகமத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டிருப்பதில்லை, ஆனால் எபிரெயருக்கு நிருபத்தை எழுதியவர், “விசுவாசத்தினாலே ஆபேல் காயினுடைய பலியிலும் மேன்மையான பலியை தேவனுக்குச் செலுத்தினான்; ...” என்று கூறினார் (எபிரெயர் 11:4). எந்த ஒரு விஷயமும் விசுவாசத்தினால் செய்யப்படுவதற்கு முன்பு, அதுபற்றித் தேவனிடத்தில் இருந்து அறிவுறுத்துதல் இருந்தாக வேண்டும்; ஏனெனில் “விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும், கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும்” (ரோமர் 10:17).

தேவனுடைய மக்கள் எப்போதுமே கொடுக்கிற மக்களாக இருந்துள்ளனர், மற்றும் கொடுத்தல் என்பது தேவனுக்குரிய பதில்செயலாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் எப்போதுமே விரும்பியுள்ளார். ஆபிராம், சாலோமின் ராஜாவும் தேவனுக்கு ஆசாரியருமான மெல்கிசேதேக்குக்கு, யுத்தத்தில் வென்ற பொருட்களில் தசம்பாகம் கொடுத்தார் (ஆதியாகமம் 14; குறிப்பாக வசனங்கள் 18 முதல் 20 வரை காணவும்). யாக்கோபு தமக்குக் கிடைக்கும் ஆசீர்வாதங்கள் யாவற்றிலும் தேவனுக்குத் தசம்பாகம் கொடுப்பதாக வாக்களித்தார் (ஆதியாகமம் 28:20-22).

தேவனுக்கு ஆராதனை செய்வதில் நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ், பலவித பலியும் காணிக்கைகளும், இரு பீடங்கள் தேவைப்பட்ட பாகமாக இருந்தன. ஆசரிப்புக்கூடாரத்திற்கு (பிற்பாடு தேவாலயத்திற்கு) வெளியே இருந்த பீடம் தகனபலிகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான இடமாக இருந்தது. உட்புறம் இருந்த பீடம் தேவனுக்குச் சுகந்த வாசனைப் பலியைச் செலுத்தும் இடமாக இருந்தது. பீடங்கள் என்பவை தேவனுக்குக் கொடைகள் அளிப்பதற்கானவைகளாக இருந்தன. லேலியராகமத்தின் முதல் ஏழு அதிகாரங்கள் தேவனுக்குப் பல்வேறு கொடைகளை ஏற்புடைய வகையில் அளித்தலுக்கான அறிவுறுத்துதல்களை அளிக்கின்றன.

எஸ்றாவும், நெகேமியாவும், யூதாவில் உண்மையான ஆராதனையை மீளக்கட்டுவித்தபோது, உடன்படிக்கையை மீளக்கட்டுவிக்கும் உறுதிச் சொற்களின் மத்தியில், தேவனுடைய வீட்டிற்கென்று ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் சேக்கலில் மூன்றில் ஒருபாகம் காணிக்கையளிக்கும் ஒப்பந்தங்கள் இருந்தன. மக்கள் போஜன பலிகள், தகன பலிகள், மற்றும் பாவநிவாரண பலிகள் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து கொடுத்தனர்; மற்றும் அவர்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டிலும், தேவனுடைய வீட்டிற்கென்று நிலம் மற்றும் ஒவ்வொரு மரத்தின் முதற்பலன்களுடன் முதற்பேறாகப் பிறந்த யாவரையும் கொண்டு வர வேண்டியிருந்தது. மேலும் அவர்கள் லேலியர்களுக்குத் தங்கள் தசம்பாகங்களைக் கொண்டு வரவும் ஒப்புக்கொண்டனர், அந்த லேலியர்கள், தேவனுடைய வீடு புறக்கணிக்கப் படாமல் இருக்கத் தங்களுக்குக் கிடைத்த தசம்பாகத்தில், தசம்பாகத்தைத்

தேவனுடைய பொக்கிஷ சாலைக்குக் கொண்டுவர ஒப்புக்கொண்டனர் (நெகேமியா 10:32-39).

பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசிப் புத்தகம், யூதா தேவனுக்குக் கொடுப்பதாக அளித்திருந்த தங்கள் வாக்குறுதிகளைக் காக்கத் தவறிய தற்காக அவர்களைச் சிட்சித்தது/கண்டித்தது. மல்கியாவின் மூலமாக தேவன், “மனுஷன் தேவனை வஞ்சிக்கலாமா? நீங்களோ என்னை வஞ்சிக்கிறீர்கள். ‘எதிலே உம்மை வஞ்சித்தோம் என்கிறீர்கள்?’ தசம பாகத்திலும் காணிக்கைகளிலுந்தானே.” யூதாதேசம் முழுவதும் தேவனை வஞ்சித்ததற்காகச் சபிக்கப்பட்டது என்று யூதா மக்களுக்குத் தீர்க்கதரிசி கூறினார். பின்பு அவர்களுக்கு அவர், “என் ஆலயத்தில் ஆகாரம் உண்டா யிருக்கும்படித் தசம்பாகங்களையெல்லாம் பண்டசாலையிலே கொண்டு வாருங்கள்; ...” என்று அறிவுறுத்தினார் (மல்கியா 3:8-10).

இயேசு தமது சீஷர்களுக்குப் பரலோகத்தில் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்துவைக்கும்படி போதித்தார் (மத்தேயு 6:19-21). அவர்களுக்கு அவர் கொடுத்தலின் தகுதியான நோக்கம் மற்றும் வகை ஆகியவற்றைப் போதித்தார் (மத்தேயு 6:1-4). அவர்களின் கொடுத்தல் மனிதர்களை ஈர்ப்பதற்காக இன்றி, ஏழைகளுக்கு உதவுவதற்காக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் ரகசியமாகக் கொடுக்கும்படியும், அப்போது தேவன் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பார் என்றும் கூறப்பட்டனர், இது அவர்களின் கொடைகள் மனிதர்களை அல்ல, தேவனையே பிரியப்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும் என்று சுட்டிக்காண்பித்தது. தேவாலயத்துக் காணிக்கை பெட்டியில் மக்கள் தங்கள் காணிக்கைகளைச் செலுத்துவதைக் கவனித்த இயேசு, சில மனிதர்கள் பெருந்தொகையைச் செலுத்துவதைக் கண்டார். ஒரு ஏழை விதவை இரண்டு செப்புக்காசுகளை மட்டும் செலுத்தினார். இதை இயேசு தமது சீஷர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்து, அவர்களிடத்தில், “காணிக்கைப் பெட்டியில் பணம் போட்ட மற்றெல்லாரைப் பார்க்கிலும் இந்த ஏழை விதவை அதிகமாய்ப் போட்டாள் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; அவர்களெல்லாரும் தங்கள் பரிபூரணத்திலிருந்தெடுத்துப்போட்டார்கள்; இவளோ தன் வறுமையிலிருந்து தன் ஜீவனத்துக்கு உண்டாயிருந்ததெல்லாம் போட்டுவிட்டாள் என்றார்” (மாற்கு 12:43, 44).

இந்தப் பின்னணியில் இருந்துதான் தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுக்குக் கொடுக்கக் கற்று கொண்டனர். இது கொடுத்தல் பற்றிப் பவுல் கற்றுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய பின்னணியாகவும் உள்ளது. அவர் நான்கு சவிசேஷங்களிலும் எவ்விதத்திலும் காணப்பட்டிராததான இயேசுவின் மேற்கோள் ஒன்றை நமக்குக் கொடுத்தார்: “வாங்குகிறதைப்பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம்” (நடபபடிகள் 20:35அ). சபையில் கொடுத்தல் என்பதைப் பற்றிக் கலந்துரையாடுதலின் நோக்கம், நிதிநிலைத்திட்டத்தை மேம்படுத்துவதல்ல, ஆனால் ஆராதனையை மேம்படுத்துதல் என்பதாகவே உள்ளது.

தெய்வீக போதனையின்படி கொடுத்தல்

கொடுத்தல் பற்றிப் பவுலின் விளக்கம், இது ஆராதனையின் வெளிப் பாடாக அவர் கருதினார் என்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. உண்மையில், அவர் கொடுத்தல் பற்றிக் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் புதிய ஏற்பாட்டில் வேறு எங்கும் உள்ள அறிவுறுத்துதலின் மிக முழுமையான வடிவை நமக்குக் கொடுத்தார். யூதேயாவில் இருந்த ஏழைப் பரிசுத்தவான்களுக்குப் பணம் சேகரித்தல் பற்றிக் கொரிந்துவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு அவர் கொடுத்த அறிவுறுத்துதலை நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம்; அவர்கள் வாரத்தின் முதல்நாளிலே கூடிவரும்போது தங்களிடத்தில், “எதையாகிலும் சேர்த்துவைக்க” வேண்டும் என்று அவர் கூறினார் (1 கொரிந்தியர் 16:1, 2). ஒருவேளை அவர் அந்த நாளில் அவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுகூடி வருவதால் பணம் சேகரிக்கும்படி கூறியிருக்கலாம்; ஆனால் கொடுத்தல் பற்றிப் பவுலின் புரிந்துகொள்ளுதலை நாம் பகிரிந்து கொள்ளும்போது, அது தேவனுக்கு ஆராதனை செய்யும் பதில்செயலாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் நோக்கம் கொண்டார் என்பதில் நாம் சந்தேகம் கொள்வதில்லை.

பவுல் மக்கெதோனியா, அகாயா, மற்றும் கலாத்தியா நாடுகளில் இருந்த கிரேக்க சபைகளில் இருந்து பலஸ்தீனத்தில் இருந்த யூதேயா சபைகளுக்குக் காணிக்கைகளை பெற்றுக்கொள்ள விரும்பியதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று யூதேயாவில் இருந்த ஏழைக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு உதவுதல் என்பதாயிருந்தது; இன்னொன்று யூத மற்றும் புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்களிடையே உறவுமுறைகளை மேம்படுத்துதல் என்பதாயிருந்தது. இவ்விரு காரணங்களுமே தேவனுடைய ஊழியம் மற்றும் தேவனுக்குத் துதியின்பதில்செயல் என்று தகுதிப்பட்டிருந்தன. கொரிந்துவில் இருந்த சபைக்கு 2 கொரிந்தியர் 8 மற்றும் 9ல் தரப்பட்ட அறிவுறுத்துதல்கள் கொடுத்தல் பற்றிப் பவுலின் கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

முதலில், பவுல் கிறிஸ்தவக் கொடுத்தல் என்பது எப்படிப்பட்டதாக இருக்கக் கூடாது என்று விவரித்தார். அது மற்றவர்களின் கஷ்டத்தை நீக்குதல் என்ற நோக்கங்கொண்டிருக்கையில், கொடுப்பவரின் கஷ்டத்தை அதிகரிப்பதாக இருக்கக் கூடாது (8:13). கிறிஸ்தவர்கள் விசனமாய்க் கொடுக்கக் கூடாது (9:7). அதாவது, கொடுக்கிற கிறிஸ்தவர் தாம் கொடுத்திருக்க விரும்பாதவற்றைக் கொடுக்கக் கூடாது. கடைசியாக, ஒரு கிறிஸ்தவர் கட்டாயத்தின்பேரில் கொடுக்கக் கூடாது (9:7). அதாவது, மற்றவர்கள் கொடுக்கிறார்களே என்பதற்காகவோ அல்லது நாம் கொடுக்க வேண்டும் என்று மற்றவர்கள் நினைக்கிறார்களே என்பதற்காகவோ நாம் கொடுக்கக் கூடாது; மாறாக, நமது கொடுத்தல் என்பது தேவனுக்கு நம் இருயத்தின் சுயவிருப்பமான பதில்செயலாக இருக்க வேண்டும்.

கொடுத்தல் என்பது எப்படிப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்குப் பவுலின் பட்டியல் மிகவும் நீண்டதாக உள்ளது:

1. “மிகுந்த உபத்திரவத்தினாலே” கொடுப்பவர்கள் சோதிக்கப்படுகை

யிலும் கூட “பரிபூரண சந்தோஷத்தினாலே,” கிறிஸ்தவக் கொடுத்தல் என்பது, பண்புபடுத்தப்பட வேண்டும் (2 கொரிந்தியர் 8:1, 2). சந்தோஷம் என்பது முந்திய பாடம் ஒன்றில் நாம் படித்தபடி, தேவனை ஆராதித்தலின் வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றாக உள்ளது.

2. கிறிஸ்தவக் கொடுத்தல் என்பது கொடுப்பவர்கள் ஆழ்ந்த வறுமையில் இருக்கும்போதும் கூட, உதாரத்துவத்தினால் பண்புபடுத்தப்பட வேண்டும் (8:1, 2). இவ்வகையான உதாரத்துவம் என்பது தேவனுடைய பரிபூரண ஆசீர்வாதங்களுக்குப் பதில்செயல் என்பதால் மாத்திரமே தூண்டப்படக் கூடியதாக உள்ளது. தேவனை நோக்கிய உதாரத்துவத்தின் வெளிப்படுத்துதலானது ஆராதனையாக இருக்கிறது.

3. கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் திராணிக்கு மேலாகக் கொடுக்கும்படி எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை, ஆனால் மக்கெதோனியக் கிறிஸ்தவர்களின் சிலர் தேவனுடைய இந்த ஊழியத்தில் தங்கள் திராணிக்கு மிஞ்சியும் கொடுத்திருந்தனர் (8:3, 12). இப்படிப்பட்ட கொடுத்தல் என்பது தியாகமான ஆராதனையாக உள்ளது.

4. மக்கெதோனியாவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள், மற்ற கிறிஸ்தவர்களை ஆதரிப்பதில் பங்கேற்கும் வாய்ப்பு ஒன்றிற்காகக் கெஞ்சினர் (8:4). இது அன்பின் ஆராதனை நிறைந்த வெளிப்பாய்ந்தோடுதலாக, மற்ற பரிசுத்தவாண்களின் மத்தியில் தேவனுடைய ஊழியத்தைப் பாராட்டுதலாக இருந்தது.

5. உதாரணமுள்ள இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள், முதலில் தங்கள் இருதயங்களைத் தேவனுக்கு அர்ப்பணித்திருந்தனர் (8:5). ஒரு நபர் தம்மைத் தேவனுக்கு முதலில் கொடுக்காத வரையில் அவர் அதிகமாய்க் கொடுப்பதில்லை என்பதை இதன் மறைவான சுருத்தாக உள்ளது. கொடுப்பவரின் இருதயம் இடம்பெற்றிராத கொடை எதுவும் வீணும் வெறுமையுமானதாக உள்ளது. நம்மையே தேவனுக்குக் கொடுத்தல் என்பது ரோமர் 12:1, 2ல் தேவனுக்கு ஆராதனை செலுத்துதலாகக் கண்ணோக்கப்பட்டுள்ளது.

6. தேவனுக்குக் கொடுத்தல் என்பது கிருபை நிறைந்த ஊழியமாக உள்ளது (8:6), இதில் நாம் தொடர்ந்து வளர வேண்டும் (8:7).

7. கொடுத்தல் என்பது நாம் தேவன்மீதும் ஒருவர் மற்றவர்மீதும் கொண்டுள்ள அன்பின் உண்மைத் தன்மையை நிரூபிக்கிறது (8:8). சபைக்குத் தேவைப்படுகிறது என்பதற்காக மாத்திரம் காணிக்கை என்பது ஒருக்காலும் தரப்படக்கூடாது. கொடுத்தல் என்பது தேவன்மீது நாம் கொண்டுள்ள அன்பின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. இது ஆராதனையாக உள்ளது!

8. கொடுத்தல் என்பது இயேசுவின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றுகிறது, அவர் “ஐசுவரியமுள்ளவராயிருந்தும், நீங்கள் அவருடைய தரித்திரத்தினாலே ஐசுவரியவாண்களாகும்படிக்கு, உங்களநிமித்தம் தரித்திரரானாரே” (8:9). பிதாவானவர் உரிமையாகக் கொண்டுள்ள யாவற்றிற்கும் சுதந்தரர்கள் என்ற வகையில், நாம் ஆவிக்குரிய வகையில் எவ்வளவு ஐசுவரியவாண்களாக இருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்து அறியும்போது, அந்த ஐசுவரியங்களின் பெருக்கத்தில் இருந்து கொடுப்பது ஆராதனையில்

அடங்குகிறது.

9. கொடுத்தல் என்பது சககிறிஸ்தவர்களுக்கு இடையில் சமத்துவத்தை அளிக்கிறது (8:13, 14). சமத்துவம் என்பது ஐக்கியம், பங்கேற்றல், பங்காளிகளாகுதல், மற்றும் ஒன்றுகூடுதல் என்பவற்றைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கிறது - இவை யாவும் ஒன்றிணைந்த ஆராதனையின் பண்புகளாக உள்ளன.

10. கொடுத்தல் என்பது தேவனுடைய ஊழியத்தின் பங்கேற்கத் தயாராயிருத்தலைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது (8:11, 12; 9:2).

11. கொடுத்தல் என்பது இருதயத்தின் விஷயமாக உள்ளது. உற்சாகத்துடனும் நோக்கத்துடனும் கொடுப்பவர்களைத் தேவன் விரும்புகிறார் (9:7). தேவன்மீது அன்பு பெருக்கெடுக்கும் இருதயத்தில் இருந்து வருகிற உற்சாகம் நிறைந்த, நோக்கம் கொண்ட கொடுத்தல் ஆராதனையாக உள்ளது.

12. கொடுப்பவர், சகல வரங்களையும் கொடுக்கிறவரும் விதைப்பதற்கு விதையை அளிக்கிறவருமாகிய தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறார் (9:10, 11). ஆராதனையில் ஆராதிப்பவர், ஆராதிக்கப்படுகிறவரால் ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறார். அதனால்தான் “வாங்குகிறதைப்பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியமாக” உள்ளது (நடபடிகள் 20:35).

13. கொடுத்தல் என்பது கொடுப்பவர் மற்றும் பெறுபவர் ஆகிய இருவரிடத்திலும் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துதலை உண்டாக்குகிறது (9:11-15). எந்த வடிவத்திலும் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துதல் என்பது ஆராதனையாக உள்ளது.

முடிவுரை

தேவனுடைய திட்டத்தின்படி கொடுத்தல் என்பது உண்மையான ஆராதனையில் பல நிபந்தனைகளைச் சந்திக்கிறது, எனவே இவ்விரண்டையும் [ஆராதனையையும் கொடுத்தலையும்] பிரித்தல் என்பது மிகவும் விரும்பத்தக்கதாக இருப்பினும் கடினமாயிருக்கிறது. ஜிம்மி ஜிவிடென் என்பவர், “கொடுத்தல் பற்றிப் போதிக்கும்போது, அது ஆராதனையாக உள்ளது மற்றும் அது நிதிநிலைத் திட்டங்களைச் சந்திக்கக்கூடிய ரூபாய்களையும் நாணயங்களையும் உள்ளடக்குவதற்கு மாறாக தேவனுக்குத் தாழ்மையுடன் கீழ்ப்படிதல் என்பதை உள்ளடக்குவதாக இருக்கிறது என்ற உண்மைகளினைமீது அதிகம் கவனம் செலுத்துங்கள்” என்ற கருத்துத் தெரிவித்தார்.²

பல சபைகள் கொடுத்தல் பற்றிப் போதிப்பதற்கு மிகவும் சங்கடம் கொள்பவைகளாகியுள்ளன. சபை வளர்ச்சி பற்றிய பாடங்கள், பணத்திற்கான வேண்டுகோள்கள் என்பவை சபைகளுக்கு எதிராக “சபையற்ற தன்மையின்” மாபெரும் விமர்சனமாக இருப்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.³ சில சபைகள், சபை ஊழியத்திற்குப் பார்வையாளர்கள் காணிக்கை கொடுக்கும்படி எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை என்று அறிவித்தல் மூலம் இதற்குப் பதில்செயல் செய்துள்ளன. மற்ற சபைகள் ஆராதனையின் போது காணிக்கை சேகரித்தலை இனியும் கைக்கொள்ளாமல்,

உறுப்பினர்களை அஞ்சல் மூலமாகவோ அல்லது வேறு ஏதாவது வகையிலோ காணிக்கை கொடுக்கும்படி உற்சாகப்படுத்துகின்றன. சில சபைகள் தங்களின் சபைகூடுகைகளில், கொடுத்தல் பற்றிய பிரசங்கித்தல் அல்லது போதித்தல் எதையும் அனுமதிப்பது இல்லை. சபைகளில் பிரசங்கிக்கும்படி என்னை அழைத்த அழைப்புக்களில், பல சமயங்களில் கொடுத்தல் பற்றிப் பேசுவோ அல்லது போதிக்கவோ வேண்டாம் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளேன். சற்றுகாலத்திற்கு முன்பு, ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று காலையில் ஒரு சபையில் பிரசங்கிக்கும்படி நான் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டேன். பிற்பாடு நான் தொலைபேசியில் அழைக்கப்பட்டு, ஞாயிறுகால வேதபாட வகுப்பிலும் போதிக்க, நான் விரும்புகிறேனா என்று கேட்கப்பட்டேன். நான் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டேன், ஆனால் அவர்கள் படித்துக்கொண்டிருப்பது என்ன என்றும், நான் எதைப்பற்றிப் போதிக்க வேண்டும் என்பதற்கு அவர்கள் ஏதேனும் முன்னுரிமை கொண்டுள்ளனரா என்றும் நான் கேட்டேன். நான் எதைப் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்பதற்கு அவர்கள் முன்னுரிமை எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் ஒரு தலைப்பைப் பற்றி நான் பேசக்கூடா திருந்தது: கொடுத்தல் என்பது தவிர வேறு எந்தத் தலைப்பிலும் நான் போதிக்க முடியும்.

முந்திய பாடம் ஒன்றில் நாம் குறிப்பிட்டபடி, கிறிஸ்தவர்கள் ஆராதனையில் என்ன செய்கின்றனர் அல்லது ஏன் அதைச் செய்கின்றனர் என்பது பற்றி “சபையற்றவர்கள்” புரிந்துகொள்வார்கள் என்றோ அல்லது மதிப்பார்கள் என்றோ நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. அவர்களின் உணர்வு பற்றி நாம் உணர்வற்றவர்களாக இருக்கக் கூடாது. இதற்கு மறுபுறத்தில், கொடுத்தல் என்பது தேவனுக்கு ஆராதனை நிறைந்த பதில்செயலாக உள்ளது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறுதலானது ஆராதனையின் முழு அர்த்தத்தையும் கிரகிக்கத் தவறுதலாக உள்ளது. எவ்வகையிலும், நாம், “சபையற்ற தன்மை” கொண்ட சமூகமானது, பொது சபைக்கூடுகைகளில் தேவனுக்கு நமது துதி மற்றும் நன்றிசெலுத்துதல் நிறைந்த பதில்செயலான இப்பகுதியைக் கைவிடும்படி நம்மைப் பயமுறுத்த அனுமதிக்கக் கூடாது.

குறிப்புகள்

¹Andy T. Ritchie Jr., *Thou Shalt Worship the Lord Thy God* (Austin, Tex.: Firm Foundation Publishing House, 1969), 91. ²Jimmy Jividen, *More Than a Feeling: Worship That Pleases God* (Nashville: Gospel Advocate Co., 1999), 119. ³Rick Warren, “Contemporary Approaches to Ministry, Evangelism and Organization: Reaching the Baby Boom Generation,” *Metropolitan Missions Occasional Paper* 14 (December 1989): 5.